

Ивана. (*пристъпва пакъ въ срѣда та и ги раздѣля, на Бастарда*). отстъпи на страна! (*на Лакмуръ*). А ти стой тамъ закованъ, азъ желая да говоря съ херцога. (*послѣ като ся утѣшиши всичко*). Що искашь Бургундъ? Гдѣ е неприятеля, гдѣто го диришь съ убийственний мечъ? Този благороденъ принцъ е синъ Француски, както и ти, а този храбъръ мъжъ е твой приятель и съотечественникъ, а сама азъ съмъ дъщеря на това отечество. Всички ние сбрани тука, които желаятъ да ги истребишь, принадлежимъ на ваши тѣ — и наша та армия е готова да ви приеме отъ все сърце, наше то колѣно е готово да тя почита, нашия мечъ нѣма връхъ противо васъ. —

Почитаеме това лице, което носи черти тѣ на нашия кралъ, ако и то да ся покрива отъ неприятелскій шлемъ. —

Бургундъ. Зная, че искашь ти проклета Сирена, да прѣльстишь твой та жертва съ сладки думи, съ лъскателенъ гласъ; но завардено е ухото ми отъ подобни лъскания, и огненнитѣ стрѣли на твои тѣ очи ся чупятъ у грѣдний ми щитъ. — На оръжие Дюноа, съ мечъ ся бий а не съ думи! —

Дюноа. Първо думи, и тогазъ мечъ. Боишь ли ся отъ думи, о, и то е единъ страхъ, и грозно нѣщо на прѣдателя. —

Ивана. Не дѣй мисли, че заповѣдателна нужда ни принуждава да падаме на подножие то ви, не дѣй мисли че ти ся молиме, не. — Я поразгледай ся около тебе: въ пепель лежи Английскій лагерьъ, и ваши тѣ паднали убити покриватъ поле то. — Ти чу Французски тѣ тромпета да звѣнтятъ, *Богъ рѣши*, наша е побѣдата и сми готови да раздѣлимъ съ нашия приятель зелений лавровъ вѣнецъ. —

О! прѣмине на наша страна, прѣмине бѣжанецо, гдѣто е правда та и побѣдата; азъ сама, пратеницата отъ Бога, ти подавамъ сестринна ръка. Азъ ще тя избавя, азъ ще тя спечела къмто наша та чиста страна. — Небе то е съ Франция, и негови тѣ Анге-